

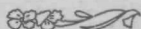
zibel kar odskakovala. In vse to samo zato, da bi se prikupil mami in dobil za god tako zaželjenega možiclja — takega, ki ga je treba samo postaviti na mizo, pa se ziblje dolgo časa kar samodsebe, kot bi bil živ. In smeje se in molí tak možicelj iz ust dolg, rdeč jezik kakor škrateljček. Pa mehek je — popolnoma drugačen kot oni konj, ki ga je lani prinesel Miklavž . . .

„Jej, jej, moj možicelj!“ je vzkliknil Stanko, ko je v jutro svojega godovnega dneva zagledal na mizi možiclja, ki se je venomer zibal.

V sami srajci je skočil k možiclju srečni Stanko, in do opoldne ga ni bilo mogoče spraviti od mize.

O ta presneti možicelj, — ki je Stanka tako zelo zmotil, da se je celo dopoldne menda prvič v življenju tako z veseljem — postil!

Gnjevoš.

Ob materinem grobu.

Mirno in tiho je bilo nad grobovi. S počasnim, skoro trudnim korakom so korakali ljudje po belih peščenih stezah in se pogovarjali s tihim zamolklim glasom ali pa molčali . . . Nekaj težkega, čudnega leže človeku na dušo, kadar hodi po kraljestvu neizprosne smrti in gleda gomile, kjer počivajo naši rajniki . . . In tudi tistikrat so začutili ljudje to skrivnostno tesnobo v svojih srcih, morda so jo začutili še bolj kot drugikrat, saj je bil dan posvečen spominu umrlih . . .

Hladen jesenski veter je zavel po vzduhu, da so se zgenile zelene, žalobne ciprese, da so zatrepetali in ugašali plamenčki belih svečic, ki so gorele na grobovih . . .

„Glejte, atek, lučke bodo ugasnile mamicí,“ je zaklical mali Stanko in stegnil svoji drobni ročici, da obvaruje svetle plamenčke pred vetrom.

„A, le pusti, Stanko! Ne bodo ugasnile,“ je dejal dedek in je pogledal svojega vnučka.

„Tako majhen še,“ je pomislil, „pa že sirota . . . O ti ubogo dete!“

In dobremu starcu se je storilo milo, da so mu zaigrale solze v starih očeh.

„Atek!“ je spet dejal čez nekaj časa Stanko in je prijel dedka za roko, „atek, povejte no, ali so res djali mojo mamico v grob?“

„Res, res, Stanko,“ je odgovoril dedek s tihim glasom, „tvojo dobro mamico so djali v grob.“

„Jej, atek! Kajne, da so bili hudi tisti možje, ki so vzeli mamico? O, ti grdi možje! . . . Vi ne veste, kako bi jaz rad videl svojo mamico. Da bi le enkrat prišli spet nazaj, pa bi jih poprosil, in bi ostali vedno pri nas. Pa bi bil zmerom pri njih in pri vas . . . Kajne, da bodo še prišli nazaj, kajne, atek?“ . . .

Nasmehljal se je starec nedolžnim otrokovim mislim in je pobožal malčka.

„Si že priden, Stanko, da imaš rad mamico. A Bogec jih ima še rajši in zato jih je vzel k sebi v nebesa. Vidiš, gori v nebesih so zdaj tvoja mamica in prosijo Boga, da bi še ti kdaj prišel k njim. Le priden bodi, pa boš videl enkrat mamico! . . . No, ali boš zmiraj priden?“

„Bom, atek,“ veselo pritrdi Stanko, „vedno bom priden . . . Jej, to bo lepo tam v nebesih!“ . . .

In otroku je zadrhtelo srce samega veselja in hrepenenja po nebesih.

„Kajne, atek,“ je povprašal, „pa vi boste šli tudi z menoj v nebesa?“

„Bog daj!“ je dejal dedek in se zasmehljal . . .

Zavel je veter močnejše čez tužne gomile, da sta se pripognili ob mramornatem spomeniku mladi, zeleni cipresi, kakor bi hoteli zašepetati malemu Stanku mamine pozdrave . . . Ugašali so svetli plamenčki belih svečic na grobu, a Stanko jih ni videl. Sanjal je o svoji dobri mamici, sanjal o lepih nebesih . . .

Vekomir.

Bilo je . . . o počitnicah!